;

č. j. 5 Azs 45/2003 - 39

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **S. M. S.**, zast. JUDr. Jiřím Slavíkem, advokátem AK Praha 1, Hybernská 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2003, č. j. 10 Az 104/2003 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze shora, kterým byla zamítnuta žaloba směřovaná proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 2. 2003, č. j. OAM-1144/AŘ-2002, jímž byl zamítnut

rozklad stěžovatele ve správním azylovém řízení a zároveň potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2001, č. j. OAM-172/LE-10-12-2001. Tímto rozhodnutím pak nebyl udělen azyl stěžovateli, a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 cit. zákona. Žalovaný správní orgán své rozhodnutí odůvodnil tím, že se u stěžovatele jednalo o potíže s osobní bezpečností, jež ovšem nelze vyhodnotit jako znaky pronásledování ve smyslu § 12 zák. o azylu. Vyšel přitom z písemného prohlášení k návrhu na udělení azylu a z pohovoru, který s žadatelem o azyl vedl, a to dne 30. 10. 2001. Stěžovatel byl zadržen na hraničním přechodu do Rumunska, kdy neměl celní doklady k 1500 kompaktních disků, které měl podle dohody s jedním pánem převézt do Rumunska. Zboží bylo zabaveno a musel zaplatit pokutu 300 DM. Pašování zboží bylo pro něj jedinou možností jak vydělat peníze. Člověk, od kterého práci dostal mu nevěřil, i když měl doklad o zabavení zboží od celníků a chtěl po něm finanční náhradu za zboží 3 500 USD. Když se mu nepodařilo peníze sehnat, byl surově zbit dvěma jeho společníky; na policii se neobrátil, rozhodl se odjed co nejdále, a to do České republiky, kam nepotřeboval vízum. Jeho pronásledovatelé se po něm stále ptají. Bulharsko opustil z důvodu obavy z fyzického napadení.

Městský soud v Praze jako soud I. stupně žalobě nevyhověl a dal zcela zapravdu správnímu orgánu, neboť na základě skutkového zjištění, které podle soudu I. stupně bylo provedeno vyčerpávajícím způsobem, nebylo možné shledat žádný z důvodů, pro které by bylo lze azyl udělit.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost opíraje se přitom o ust. § 103 odst. 1 písm. a/ zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (s. ř. s.). Uvedl, že měl důvodné obavy z příslušníků jinonáboženských (muslimských) skupin, zabývajících se i závažnou trestnou činností, kterými byl pronásledován a které usilovaly o jeho život. Orgány Bulharského státu mu nedokázaly poskytnout adekvátní ochranu, byl bezprostředně vystaven ohrožení života a z toho důvodu byl nucen uprchnout ze své vlasti.

Ze správního spisu vyplývají skutečnosti, jak jsou i zachyceny v rozhodnutí správního orgánu, zejména pokud jde o důvod azylu, který stěžovatel uvedl jako bezpečnostní a v rámci pohovoru uvedl, že je ateistou – bez vyznání. Má obavy, že když by se do Bulharska vrátil, byl by opět zastrašován a také surově bit. Dne 30. 10. 2001 popsal skutkový příběh týkající se pašování kompaktních disků a následků, které z toho pro něj plynuly. O tom, že by se v této souvislosti měl pohybovat v prostředí, které by jej ohrožovalo z náboženských důvodů nebo z příslušnosti k určité národnosti a že se dostal do kontaktu s muslimskými skupinami, se nezmiňoval, a to ani při podání rozkladu ze dne 22. 1. 2001, podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, jak jsou upraveny např. v zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl s humanitárního důvodu.

Jak vyplynulo ze správního spisu, správní orgány obou stupňů v řízení zkoumaly, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení azylu ze všech shora uvedených důvodů, jak je zákon postupně stanoví.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. důvodem pro podání kasační stížnosti může být i nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 75 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a přezkoumává věc v mezích žalobních bodů napadené výroku rozhodnutí. Kasační soud pak ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Především je třeba zdůraznit, že důvod, který uvádí stěžovatel v podané kasační stížnosti staví na skutečnostech, které nebyly v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel zcela pomíjí důvody, které prve sdělil a na nichž setrval v průběhu celého dosavadního řízení, totiž že má problémy s násilnickými skupinami; ovšem důvod pro nějž se tak děje zcela v kasační stížnosti zastírá, a to nezdařený pokus vyvézt tajně zboží do ciziny. Zmínka o muslimských skupinách, které se údajně zabývají i závažnou trestnou činností, je jistě vhodným tématem naneseným k tomu, aby soud zbystřil pozornost, ovšem nikoliv bezúčelně soud zmiňuje fakt, že stěžovatel se k žádné víře nehlásí a pokud shodou okolností se při pokusu vyvést věci nelegálně do ciziny dostává do kontaktu právě se skupinami, jejichž příslušníci jsou muslimové, není žádný důvod z toho bez dalšího činit závěr o jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Za popsaného skutkového stavu, který soud nevidí reálně zpochybněn, ani způsobem jakým tyto skutečnosti stěžovatel v kasační stížnosti popsal, nesvědčí nic pro to, že by soud I. stupně nesprávně posoudil některou právní otázku; stěžovatel však ve skutečnosti napadá nedostatečně zjištěný skutkový stav ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s., neboť uvádí, že nebyly vyčerpány všechny možnosti ke zjištění skutečného stavu ohrožení na životě stěžovatele v Bulharsku a vážnost jeho obav. Ovšem ať je tomu jakkoliv, soud zůstává na tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebylo důvodu jej dále doplňovat, neboť byly k dispozici informace, jež stěžovatel opakovaně tvrdil. Správní orgán z nich vyšel a náležitě rozepsal v důvodech svého rozhodnutí a také zcela adekvátně aplikoval citovaná ustanovení zákona o azylu, totiž že za dané situace není žádný důvod k tomu, aby stěžovateli byl udělen azyl podle § 12 zákona o azylu. Rovněž tak nebyly žádné objektivní skutečnosti, které by svědčily pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny a jak bylo shora poznamenáno, správní orgán se také vypořádal s tím, že neshledává důvod pro

udělení azylu z humanitárních důvodů. Jeho rozhodnutí udělit či neudělit azyl z těchto důvodů v závěru nelze ani podrobit soudnímu, resp. ústavnímu přezkumu (IV ÚS 532/02). Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo žádáno.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. 2. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu